

Međunarodni ugovori

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 7 | Nivo: UDG, Podgorica

Pitanja koja se tiču sklapanja, važenja i postojanja međunarodnih ugovora rešavala su se na osnovu običajnog prava sve do 23. maja 1969. i stupanja na snagu Bečke konvencije o pravu međunarodnih ugovora. Usvajanje ovog teksta predstavlja značajni korak u izgradnji međunarodnog pravnog poretka. Konvencija predstavlja kodifikaciju pravila ugovornog prava. „Prema odredbi iz člana 38. (1 a) Statuta Međunarodnog suda ugovor se svodi na pravila koja su države izričito priznale.”

Prema Konvenciji, „međunarodni ugovor je međunarodni sporazum zaključen pismeno između država i koji je regulisan međunarodnim pravom, bilo da je sadržan u jednom instrumentu ili u dva ili više instrumenata povezanih bez obzira na njegov poseban naziv”

Međunarodno pravo ne predviđa poseban oblik kroz koji volja mora biti izražena, pa ugovor može biti zaključen u pismenoj, usmenoj formi pa čak i prećutno. U članu 2. Konvencije o ugovornom pravu zahtijeva se izričito pismeni oblik, ne da bi se osporila pravna snaga usmenih sporazuma, već u cilju jasnoće. Usmeni sporazum može biti postignut kroz odgovarajuće izjave nadležnih organa i svodi se na ustavne odredbe pojedinih zemalja. Prećutan sporazum predstavlja veoma retke izuzetke. U članu 1. Pravila o registraciji ugovora, usvojenih od strane Generalne skupštine UN istaknuto je „svaki ugovor ili međunarodni sporazum kakav bio njegov oblik i deskriptivni naziv biće registrovan što je moguće pre.” Važenje međunarodnih ugovora oslanja se na osnovno načelo međunarodnog prava *pacta sunt servanda* što znači da se dogovori moraju poštovati. „Međunarodni ugovori su najvažniji pravni akti preko kojih se ostvaruje saradnja država na međunarodnom planu i recipročno ograničava suverenitet država i uspostavljaju prava i obaveze” .

Vrste međunarodnih ugovora

Klasifikacija međunarodnih ugovora vrši se sa obzirom na prirodu ugovora, broj ugovorenih strana, predmet ugovora, rok trajanja, geografsko dejstvo i mogućnost pristupanja.

Imajući u vidu prirodu ugovora, međunarodno pravo dijeli ugovore na ugovore zakone ili legislativne i na ugovore poredbe ili kontraktuelne. Prvi su ugovori kojima se stvaraju opšta pravila (ugovori zakona) a drugi se odnose na ugovore iz unutrašnjeg prava, kojima se stvaraju jednokratne obaveze (ugovori - pogodbi). S obzirom na broj ugovornih strana ugovori se dijele na: dvostrane – bilateralne i višestranne – multilateralne. Dvostrani ugovori proizvode pravno dejstvo dveju država, dok se kod višestranih pojavljuje veći broj ugovornih partnera. Sveopšti višeslojni ugovori regulišu pitanja od opšteg značaja, obični višestranu ugovori su od značaja za samo jedan određen krug država, a regionalni ugovori se vezuju samo za države određenog geografskog regiona. S obzirom na predmet ugovora možemo ih podijeliti na: političke, ekonomske, kulturno – prosvjetne i sl. Ugovori mogu biti otvoreni i zatvoreni u zavisnosti da li postoji ili ne mogućnost da ugovorima pristupe i države koje nisu učestvovala u njegovom zaključivanju. Primjer zatvorenog tipa ugovora predstavljaju ugovori o podjeli interesnih sfera, a u otvoreni tip ugovora spada Bečka konvencija o konzularnim odnosima.

Elementi pojma međunarodnog ugovora

Pojam međunarodnog ugovora određen je u obe Bečke konvencije i čine ga sledeći elementi: 1) sporazum; 2) forma; 3) subjekti i 4) uređenost međunarodnim pravom.

...

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com